

до дванадесетъ години и на момичетата отъ петъ до единадесетъ да бжде общо и бесплатно. Всички тѣхъ дѣца, съгласно святия законъ за равенството, трѣбваше да бждатъ еднакво облечени, еднакво хранени и еднакво отгльждани; физическото имъ възпитание да се развива съ ржчна работа, прѣимущественно земледѣлческа, а нравственното — чрѣзъ прѣподаванието на общата нравственна наука.

Тѣхъ идеи не намѣриха съчувствие, макаръ възврщанието къмъ класическитѣ идеали и да бѣше отличителната черта на нея епоха.

Сенъ-Жустъ отиде още понадалечъ отъ Лепелетие въ една глава отъ уложението си за *Републиканскитѣ Учреждения*. Но още по рано отъ тѣхъ Дюко бѣше говорилъ за едно задължително общо образование, тъй щото тая идея не принадлежи изключително на Якобинцитѣ.

Конвента нѣколко пѣти се повръща да разгльжда въпроса за народното образование. Тоя въпросъ тъй го занимаваше, щото слѣдъ като минаха тревожнитѣ кризи, той рѣши да посвѣщава три засѣдания отъ десеттѣхъ върху него. Увреме ние ще споменемъ изработенитѣ отъ него закони и учреждения.

Щомъ провъзгласиха републиката, единъ комитетъ бѣше натоваренъ да състави конституцията. Тоя комитетъ състоеше отъ слѣдующитѣ деветъ членове: Сийесъ-Тома Пайнъ, Бриссо, Петионъ, Вернио, Жансоне, Бареръ, Дантонъ и Кондорсе; послѣдния въ сщщото време бѣше и докладчикъ. Щомъ го избраха, комитета обяви, че желае сътрудничеството на всичкитѣ привърженици на свободата, за което и направи въззивъ къмъ Конвента, къмъ Франция, къмъ Европа и изобщо къмъ всички които биха могли да доставятъ контингентъ идеи, а когато, слѣдъ четири мѣсяци, работата бѣше доста напрѣднала, той отново покани сѣбеиго отъ членоветѣ на